

Izstop iz norosti

Zdi se že dolgo tega, kot spomin iz prejšnjega Življenja, ko sem prvič izvedela za Naravni Zakon, kako ga berem in ubogam. Dokler mi ni bil predstavljen, nisem niti vedela zanj. In tudi potem, ko mi je bil, sem bolj ali ne le kimala iz spoštovanja do Darila, s katerim nisem vedela, kaj početi.

Zakaj ne vem za Zakon Življenja? Zakaj ne vidim Njegovih znamenj in vodstva? Zakaj Naravni Zakon ni gradnik naše kulture iz katerega bi izviral naš odnos do nas samih in narave... in s tem do Boga? Če se pri odgovoru omejim le nase in ne iščem vzroka zunaj sebe, potem odgovorim, da zato, ker nimam izkušnje Resničnega, s katero bi prepoznala laž, ki jo živim. Kaj je Resnično? Žal se o tem ne da nič povedati, ker presega vse fenomene, z mislijo in besedo na čelu. Resnično je tisto, kar ne izgine, četudi v to ne verjamem. Resnično ne potrebuje moje vere ali prepričanja, ničesar mojega. Je izkustveno dejstvo, ki ga ne morem razložiti, ga razcepiti na dele.

Ljudje smo edina bitja, ki Življenje dojemamo skozi naučene ideje, ne skozi telo. V ta namen gradimo zapleten sistem, ki je družbeni dogovor o tem, kaj je resnično. Kadar je rdeča, se moram zaustaviti, kadar je zelena, lahko grem. Prav lahko bi bilo obratno. Če ta dogovor ne ubogam, sem kaznovana. Tako sem dresirana v videnje navidezne resničnosti in ne opazim podlage, na kateri se ta človeški konstrukt, vrši. Zaradi tega prisilnega jopiča, ki omejuje videnje Enosti vsega in ne dovoli človekovi naravnosti Biti, smo edina bitja, ki poznamo norost in bolezni. Ne govorim le o klinično priznani norosti, pač pa o brezčutnosti, s katero gazimo po Življenju v sebi in zunaj in v tem še vedno ne prepoznamo skrajne nerazumnosti, ki bi nas lahko streznila v zaustavitev.

Ta dogovor imenujemo Resničnost, a je le dogovor,. Je menjajoč mentalni prekriv, ki zakriva surovost pod njim, ki Traja. Dokler nimam izkušnje, očiščene tega prekriva, ne prepoznam njegove lažnosti. Zame ostaja vse, kar poznam in kar sem pripravljena braniti in se boriti zanj. To miselno jetništvo ne dovoli zlitja z Dogajanjem, ki mu vlada Naravni Zakon. Naj ta kaplja povabi v razumevanje duha Ljubimcev Življenja, ki jim je stopanje v neznano in zaupanje Volji Življenja, izbrana navada.

Spomnim se zgodbe. Govori o staremu kmetu, ki je imel sina in starega konja, da sta mu pomagala pri delu. Neke noči je divjala nevihta, ki je preplašila konja, da se je zatekel v divjino. Naslednje jutro vaščani objokujejo njegovo usodo, kako bo zdaj preživel, saj je konj pomagal obdelovati njivo in voziti pridelke na semenj. Starec je na njihove vzklike 'Kakšna smola, kakšna smola' odgovoril z 'bomo videli'. Po nekaj dneh se konj vrne s tropom konj. Vaščani vzklikajo 'kakšna sreča, kakšna sreča, zdaj si najbogatejši kmet v vasi', a kmet znova odvrne 'bomo videli'. Sin se loti ujahovanja enega žrebca in ob tem nerodno pade, da si grdo zlomi nogo. Vaščani znova vzklikajo 'kakšna smola, kakšna smola, pa ravno zdaj, ko je žetev' in tudi starec znova odvrne 'Bomo videli'. Ni minil teden, ko v deželo pride vojna in novačijo mlade fante za vojsko. Kmetovega sina, zaradi poškodbe, pustijo pri miru. Vaščani vzdihujejo 'neverjetno, 'kakšna sreča, kakšna sreča, tvoj sin bo živel'.

In tako naprej.... brez konca enemu Dogajanju, ki mu vlada Zakoni Življenja. Kadar nisem skladna z njim, izgubljam Življenje. Vaščanom pri odnosu do Dogajanja vlada ločena misel, ki Eno Dogajanje trga na dele in jih sodi kot od celote nepovezane, medtem ko moder kmet v Dogajanju vidi Red, ki ga on sicer ne more poznati, a zaupa, da bo razpletanje Dogajanja razjasnilo vse. Kmet zaupa temu, kar se zgodi in to ne sodi, saj Dogajanje izvira iz polja Enega, je Celostno in presega njegovo razumevanje. Ne izčrpava se z miselnim in čustvenim vznemirjanjem, ki ga povzročajo sodbe. Sprejme negotovost, da ne pozna ozadja Dogajanja, a vseeno zaupa v njegovo dobrohotnost, v katero se je z izkušnjo, znova in znova prepričal.

Ljudje nimamo potrpljenja in prehitevamo Naravno razpletanje Dogajanja, v katerem prav zaradi idej o tem, kaj naj bi Življenje bilo, ne vidimo Popolnosti in Mu ne dovolimo, da bi se nam razkrila. Naučeni smo na Življenje gledati skozi doktrino, da je jaz tisti, ki dela, zato za lastnimi dejanji in dejanji ljudi, ne vidimo Enega Dogajanja in Enega Zakona. Seciramo ga na kosce, nato obravnavamo vsak del kot nepogojen s Celoto.

Če vas povabim, pogledjte čudovit sončni vzhod, na katerega pokažem s prstom, boste gledali prst ali sonce. Ne rabite analizirati in študirati prsta, da bi videli lepoto sonca, pravzaprav bi jo v tem primeru v celoti zgrešili. Kadar gledate sonce neposredno, je Popoln v svoji celovitosti. To je neposredna izkušnja, o kateri ne morete premišljevati in jo zato ne presojati.

Miselni tok v sedanjem Dogajanju je tako zagotovilo, da Življenje, Njegov Red in vodstvo, v celoti spregledam. Naravnemu ritmu razpletanja Dogajanja, ki spominja na počasno dihanje gozdnega vzdušja, ne dovolim biti, ker imam svoje ideje o tem, kdaj naj bi se kaj zgodilo, da se vse odvija prepočasi ali prehitro.

Postavljam roke, do kdaj se mora kaj zgoditi, določam norme, koliko se mora zgoditi, oblikujem standarde, natančno v kakšni obliki se mora zgoditi, postavljam zakone, ki jih moram upoštevati in plačujem dovoljenja, da se to nekaj lahko zgodi po vseh teh pravilih. Povrhu pa še pošljem inšpektorje, da mi gledajo pod prste in me kaznujejo za vsak odstop od načrtanih pravil. Zdaj, pred tako zaverigano zavest, stopi Modrec, ki je že snel okove in reče, da sem pripravljena. Na kaj že?

Nadaljuje, da Dogajanje že ima svojega Šefa in mene ne potrebuje..., da mu moram v celoti pustiti proste roke. Še doda, da mi ne bo lušno, ker bo šel z vsem proti meni.... zatem se popravi, da bo šel proti meni tako dolgo, dokler se mu bom upirala. Zato je najbolje, če se vdam, spustim vajeti in se olajšano privijem v Njegovo naročje. On bo za vse poskrbel, če mu le pustim. Če vas ta kaplja najde, lahko veste, da ste pripravljeni tudi vi in lahko mirno spustite vajeti in zaplavate s Tokom Življenja. Zdaj je Vse na vaši strani in vse služi vašemu dobremu.

Racionalizem ne dovoli, da bi se Naravnost lahko godila, le tišči svoje proti toku Dogajanja in ne opazi brezplodnosti tega početja. Od majhnega se urimo v tak miselni tek. Ni enostavno spustiti ta oklep in se brez varoval vreči v tok. Celotna kultura nas vodi v zanašanje na akumulirano znanje, raje kot na neposredno izkušnjo, ki danes po večini ni več mehka, modro-hladna zelenina, pač pa rdeča pregretost jekleno betonskega sveta. Izobraževalni sistem nagraduje kopičenje in organiziranje znanja, raje kot neposreden uvid v stanje stvari in v modrost biološkosti telesa.

Duhovna praksa ni kopičenje znanja, je popolna opustitev vsega, kar mislim in vem. Je izstopanje iz znanega, razloženega miselnega okvirja, v neznano prostranost nedoločenosti svobode. Zapustiti moram občutek osebnega doseganja in lastninjenja znanja in spoznanj... in sprejeti dejstvo, da ne vem kaj je Življenje in kaj je, kar se zares godi. Gotova sem lahko le v to, da se godi Življenje, kajti smrt nima moči uresničitve, ona lahko o tem, kar se godi, le misli in to presoja. Zdaj se urim v tem, da v Dogajanju vidim le še Ljubezen, nič več človeka, po katerem se Dogajanje godi. Zdaj lahko le Sem in pričam Popolnosti na delu, ki se razkriva s sedanjim Dogajanjem, mirna, brez sodnika za očmi in brez potrebe po vmešavanju.

Kadar poslušamo zgodbe o prebujenih ljudeh, si jih predstavljamo kot ljubeče modrece, ki ne znajo vihteti biča in nas usekati po hrbtu, da bi nas prisebili ali o Predaji Ljubezni in pod to razumemo pravljico, v kateri izgine vse hudo. Kot taki nismo pripravljeni na soočenje ne z enim, ne z drugim in užaljeni žalimo budne ali prestrašeni pobegnemo od predaje sedanjosti, kakršna je, v ta svet, ki nam nudi pestro izbiro nadomestkov, s katerimi se lahko zamotimo.

Naša družba je ponudba, ki žali Življenje in omogoča beg od naravnosti. Tako se lovimo v past misli, ki zapolnjuje vrzeli neznanega s tem, kar pozna. Ko bi vedeli, kakšni krasotci ste ljudje brez vsega družbenega kiča, kako lepi ste, kadar ste mirni, v sprejemanju Dogajanja,, neboječi za ta mali obstoj..., kako veličastni v slečenosti iz podružbljenosti...., bi se nemudoma zaustavili v hranjenju te osebe, ki niste.

Zaupanje v Življenje, zaupanje v Njegovo Dogajanje in miselni Mir, ki jih pooseblja modrec iz zgodbe, so tako nujni, da soočenje z Resničnostjo vzdržimo in ne pobegnemo in ne napadamo, da se ne zlomimo ali ne znorimo. Videti sebe po Resnici, ki nam jo Dogajanje razkriva, zares ni enostavno, še posebej na začetku, ko se zdi, je cel svet proti nam, ker smo sami proti njemu in tega ne vemo. V napadih bližnjega še vidimo grdobijo drugega, ne odmev naše lastne.

Ko se prebujam, je praviloma vse grdo in črno in vse je moje. Vendar je to le začetek, nato se začnem sprejemati in lahko sprejemem tudi druge, energija se čisti in napadi se redčijo, zoprneži izginejo iz mojega okolja in pridejo nove okoliščine, ki zrcalijo novo očiščenost. Gledano kolektivno, je videti, da se pritiski kar nočejo pomiriti in je samo huje..., kot bi bila cela Zemlja pod prešo, ki preizkuša voljnost duha po Predaji. Me bodo pritiski zdrobili v prah upornih ali utekočinili v Življenjski Sok voljnih spustiti nadzor?

* * * * *

MaŠumoRada

Sorodne vsebine:

Nauk Rdeče kapice

Sinhronost

Biološkost je Božanska

Kaj diham

Zakon Življenja - Ena Svetloba

Zakon Življenje - Skrivnost Svetlobe

In drugo....